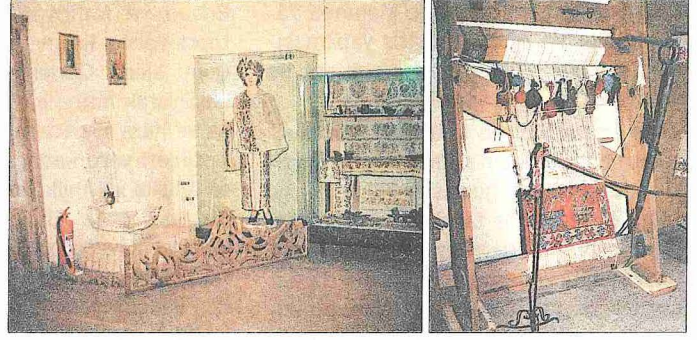

natları ürünleri, bir diğer galerisiyle bir salonu ve bahçesinde arkeolojik eserler sergilenmektedir. Tarih öncesi dönemlerden başlayarak toplanan arkeolojik eserler arasında balık, fil, at, gergedan fosilleri, dolmen ve menhirler, tören ve mutfak kapları, figürler, takılar, lahitler, sunaklar ve steller ile değişik devirlere ait 6000 kadar sikke bulunmaktadır. Bu eserler genellikle kazılardan ve yurt dışına kaçırılırken yakalandıkları gümrük kapılarından getirilmiştir.

Etnografik eserlerin çoğunluğunu Edirne saraylarından intikal eden eşya oluşturmaktadır. Salonun en önemli kısmı, sünnet ve gelin yatağı ile Edirne evi odasının teşhir edildiği köşedir. Bu mekânda XVIII-XIX. yüzyıllara ait edirnekârî sanatının en güzel örneklerinden olan yüklük ve dolap kapakları, sini altlıkları, mankenlere giydirilmiş sünnet çocuğu, Edirne gelini ve saray etkisinde kalmış Edirneli hanım kıyafetleri, altın pulla işlenmiş kahve stil örtüsü ve zarflı kahve fincanları, mercan saplı, mineli bağa kaşıklar, tombak eserler, Beykoz işi cam eşya, gümüşten yapılmış buhurdan, gülâbdan, nargile takımı gibi nâdide eserler sergilenmektedir.

Vitrinlerde yine mankenlere giydirilmiş erkek ve kadın kıyafetleri yer almakta, Türk kadınının günlük hayatını aksettiren oturma odası ve hamam hücreleri şeklinde düzenlenmiş köşelerde son yüzyıl Osmanlı kültürünü yansıtan oymalı ahşap beşik, pirinç mangal, kozadan ve kâğıttan yapılmış resimliklerle sim işlemeli havlular ve yüksek nalınlar, birinci sınıf işçilik gösteren sim işlemeli yağlık, peşkir ve uçkur, söz ve nişan bohçaları, iğne ve tığ oyalarından yapılmış saat, mühür ve tütün keseleri, oyali yemeniler ve giyim eşyasının yanı sıra çeşitli yöresel gümüş ve altın takılar sergilenmektedir. Küçük salonda eski Edir-

Edirne
Arkeoloji
ve Etnografya
Müzesi'nde
etnografik
eserlerin
sergilendiği
salonlardan
bir köşe
ve sergilenen
bir dokuma
tezgâhı

ne el sanatlarından ve tarım aletlerinden örnekler bulunmakta, burada ayrıca halen devam eden süpürgecilik, mis sabunculuğu, saraçlık, dokumacılık, çömlekçilik gibi el sanatlarından örnekler de tanıtılmaktadır. Müzenin etnografya bölümünde teşhir edilen eserlerin toplam sayısı 1300'dür.

BİBLİYOGRAFYA :

A. Müfid Mansel, *Trakyanın Kültür ve Tarihi*, İstanbul 1938, tür.yer.; Ş. A. Kansu, "Edirne'nin Tarih Öncesine Ait Araştırmaları", *Edirne: Edirne'nin 600. Fetih Yıldönümü Armağan Kitabı*, Ankara 1965, s. 16-19; Semavi Eyice, "Bizans Devrinde Edirne ve Bu Devre Ait Eserler", a.e., s. 67-76; *Edirne İl Yıllığı* (1967), s. 129; Zafer Taşlıkoğlu, *Trakya'da Epigrafya Araştırmaları*, İstanbul 1971, s. 17-49, 67-68; *Edirne İl Yıllığı* (1973), s. 124; YA, IV, 2457.

ÜLKÜ ÇAKAN

EDİRNE SARAYI

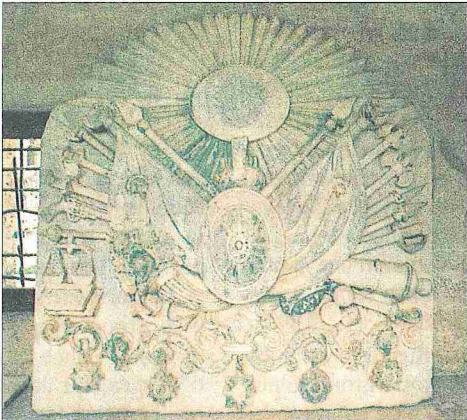
(bk. EDİRNE; SARAY-ı CEDİD).

EDİRNE TÜRK ve İSLÂM ESERLERİ MÜZESİ

Edirne'de ilk müze, Atatürk'ün emriyle 1925 yılında Selimiye Külliyesi'nin Dârülkurrâ Medresesi'nde açılmıştır. Daha sonra bu binanın ihtiyacı karşılayamaz

hale gelmesi üzerine etnografik eşya aynı külliye'nin Dârüttedris Medresesi'ne nakledilerek burası 25 Kasım 1936 günü Etnografya Müzesi adıyla faaliyete geçirilmiş, 1949'da da Dârülkurrâ'daki eski müze kapatılmıştır. Etnografya Müzesi'nin de zamanla sayıları artan eserlere dar gelmesi üzerine arkeoloji ve etnografya seksiyonları 1971 yılında inşa edilen yeni müze binasına taşınmış ve medrese yalnız İslâmî eserlere göre tanzım edilerek Türk ve İslâm Eserleri Müzesi adıyla hizmete sokulmuştur.

Eserler, kare planlı bir orta avlunun etrafındaki galeri üzerine dizilmiş on dokuz odanın on dördünde sergilenmektedir (diğerleri depo ve bürodur). Galeri boyunca eski yapılardan getirilmiş kitâbeler, ahşap tavan göbekleri ve Edirne Sarayı'na ait tuğralı mermer levhalar, orta avluda da Osmanlı hat sanatının en güzel örneklerinden olan bir kısmı yeniçerilere ait XVIII ve XIX. yüzyıl mezar taşları yer almaktadır. İçlerinde sadece birer niş bulunan odalardan farklı biçimde mihraplı, ocaklı ve yüksek kubbeli bir mekân olan büyük salonda (dershane) Edirne'deki kapatılan tekkelerden toplanan, XVI-XIX. yüzyılların ünlü hattatları tarafından yazılmış levhalar, Kur'an-ı Kerim'ler ve çeşitli tarikatlara ait dinî eşya sergilenmektedir. II. Beyazıt Külliyesi'nden gelen geçme tekniğiyle yapılmış oyma ve kâkmalarla süslenmiş iki kapı kanadı salonun en görkemli eseridir. Bir odada kavukluk, sandık ve sini altlığı gibi edirnekârî ahşap eşya, bir başka odada maden ve ahşap mutfak eşyası, bir diğerinde de sedef kakmalı koltuk kanepeler ve kristal aynası ile eski bir Edirne evinin misafir odası sergilenmektedir. Edirne Sarayı kazılarında çıkan çini panolar ve tabaklar yine ayrı bir odada teşhir edilmektedir. Şehrin kara günlerini aksettiren Balkan Harbi odasında kanlı sancakla muhasara sırasında halkın yediği süpürge otu

Edirne
Türk ve İslâm
Eserleri
Müzesi'nin
ağaç işleri
bölümündeki
bir kavukluk ile
revak altında
sergilenen
Osmanlı
arması

Edirne Türk ve İslâm Eserleri Müzesi'nin iç avlusunda sergilenmekte olan mezar taşları

tohumundan yapılmış ekmek ibret verici bir tablo oluşturur. Silâh odasında XVI. yüzyıldan XIX. yüzyıla kadar kıymetli ustaların elinden çıkmış altın yaldız süslemeli yay, arbalet (kundaklı yay), kolçak ve miğferler, ayrıca mankenlerle canlandırılan yenicheriler tanıtılmaktadır.

Türk kadınının ince duygularını aksettiren nâdide iğne oyası ve diğer işlemlerle Anadolu ve Trakya'dan derlenmiş yün çoraplar da ilgi toplayan eserler arasındadır. Müzenin dikkat çekici köşelerinden biri de Kırkpınar güreşlerinde başpehlivanlık kazanmış ve dünya şampiyonu olmuş Koca Yusuf, Adalı Halil ve diğer pehlivanlara ait fotoğrafların sergilendiği odadır. Burada mankenlerle bir Kırkpınar ağası ve bir güreşçi tanıtılmaktadır.

BİBLİYOGRAFYA :

M. Orhan Bayrak, *Türkiye Tarihi Yerler Kılavuzu*, İstanbul 1982, s. 184-185; Mehmet Önder, *The Museums of Turkey*, Ankara 1983, s. 66; Neziha Başgelen, *Edirne Müzesi Rehberi*, İstanbul 1984, s. 9-17; İbrahim Nureddin, "Edirne'de Türk Eserleri ve Müze", *HM*, sy. 145 (1929), s. 6-7; M. Batur, "Edirne Müzeleri", *Bilgi*, X/115, İstanbul 1956, s. 16-17; Z. F. Fındıklıoğlu, "Edirne Müzesi", *TY*, sy. 261 (1956), s. 277-278; A. Halil, "Edirne Müzesini Ziyaret", *TTOK Belleteni*, sy. 173 (1956), s. 16-17; YA, IV, 2457.

HÜSEYİN AKILLI

EDİRNE VAK'ASI

1703 yılında çıkan,
Şeyhülislâm Feyzullah Efendi'nin ölümü,
II. Mustafa'nın tahttan indirilmesi
ve yerine III. Ahmed'in
cülûsu ile sonuçlanan ayaklanma.

Viyana bozgunundan sonra Osmanlılar'ın içine düştüğü siyasî, iktisadî ve sosyal bunalımın da tesiriyle meydana gelen bu olayın görünür sebebinin, devrin padişahı II. Mustafa üzerinde büyük

nüfuzu olan Şeyhülislâm Seyyid Feyzullah Efendi'nin devlet işlerine müdahalesi teşkil eder. Özellikle terfi bekleyen devlet görevlilerinin, yüksek dereceli kadrarların şeyhülislâmın adamları tarafından tutulması yüzünden bir türlü yükselmemeleri, Feyzullah Efendi'ye karşı bir muhalefet grubunun oluşmasına yol açmıştı. Bu muhalif grubun başında, uzun süredir ikinci vezirlikte bekleyen, fakat sadrazam olamayan Morali Damad Hasan Paşa ile Söhraplı Ahmed Paşa, Fırafı Hasan Paşa ve yenicheri ağası Çalık Ahmed Ağa bulunuyordu. İsyanın mânevî destekçileri de yine kadrosuzluk yüzünden yıllardır terfi edemeyen ulemâ zümresiydi. Gerçekten İstanbul kadılığı ile Anadolu ve Rumeli kazaskerlikleri Feyzullah Efendi'nin oğulları tarafından işgal edilmiş olduğundan terfi ve tayinler yapılamıyor, bu da yüksek dereceli ulemâ arasında büyük bir hoşnutsuzluğa ve tepkiye sebep oluyordu. Feyzullah Efendi'nin ayrıca Dârüssaâde ağalığı, silâhdarlık, Edirne bostancıbaşılığı gibi yüksek saray görevlerine kendi adamlarını yerleştirip padişah üzerindeki nüfuzunu arttırması saray çevresini de huzursuz etmişti.

O sırada Sultan II. Mustafa'nın Edirne ve civarında avla meşgul olması, uzun süreden beri devlet merkezinin Edirne'ye kayması, iktisadî bunalımın da etkisiyle esnafın ve İstanbul halkının birçoğunun idareden memnun olmayanlar zümresine katılmasına yol açtığı gibi Kapıkulu Ocağı mensuplarını da oldukça etkilemişti. Padişaha karşı ilk hareket, 1702 yılında Şehzade Ahmed'i (III. Ahmed) tahta çıkarmaya yönelik olarak Vezîriâzam Amcazâde Hüseyin Paşa'nın akrabası olan mîrâhûr-ı evvel Kiblelizâde Ali Bey'den geldi. Fakat bu hareket başarıya ulaşmadığı gibi Ali Bey de öldürüldü. Bu olay Amcazâde Hüseyin Paşa'nın hastalanmasına ve görevinden istifa etmesine sebep oldu. Feyzullah Efendi'nin tavsiyesiyle sadrazam olan Daltaban Mustafa Paşa ise şeyhülislâma karşı oluşan tepkileri dengelemek ve onun nüfuzunu kırmak istediye de başarılı olamadı ve hayatını kaybetti (Ocak 1703). Aynı şekilde yine onun tavsiyesiyle sadrazam olan ve kendisine padişah tarafından şeyhülislâmın sözünden çıkmaması tenbih edilen Râmi Mehmed Paşa'nın da ilk hedefini Feyzullah Efendi'nin nüfuzunu kırmak teşkil etti. Hazırladığı plana göre olay sadece şeyhülislâm ve çevresindekilere karşı düzenlenmiş iken içten içe

oluşan tepkilerin rolü ile Edirne'deki iktidara ve padişaha karşı bir hareket haline dönüştü. Vezîriâzam Râmi Mehmed Paşa ve Morali Damad Hasan Paşa'nın hazırladıkları plan gereği önce cebecibaşı Boşnak İbrâhim Ağa'nın tahrikiyle harekete geçen cebeciler, gecikmiş on kıst*lık ulûfelerini isteyerek direnişi başlattılar (17 Temmuz 1703). Kısa süre içinde yenicherilerin, seyyidlerin ve medrese talebelerinin de katılmasıyla büyük bir isyana dönüşen bu direniş, daha sonra tüccar ve esnafın iştiraki, Ağakapısı'ndaki mahpusların salıverilmesiyle bütün İstanbul'a yayıldı. İsyanın büyümesinde, İstanbul Kaymakamı Köprülüzâde Abdullah Paşa'nın tecrübesizliği, bacanağı İstanbul kadısı Seyyid Mahmud Efendi ile dargın olması yüzünden zamanında gerekli tedbirleri alamamasının da büyük rolü oldu. Bu arada isyanı bastırmak isteyen Sekbanbaşı Murtaza Ağa öldürülürken Feyzullah Efendi ve oğullarının, hatta bazı devlet adamlarının İstanbul'daki evleri yağmalandı. Bostancıbaşı Mehmed Ağa'nın direnmekten vazgeçerek âsilere katılması ayaklanmanın saraya da sıçramasına yol açtı.

Yüksek dereceli devlet görevlerine yeni tayinler yapıp sadrazamlığa Söhraplı Ahmed Paşa'yı, şeyhülislâmlığa İmam Mehmed Efendi'yi getiren âsiler, isteklerini ulemâdan oluşan bir heyetle Edirne'ye bildirmek istediler, ancak bu heyet Feyzullah Efendi'nin emriyle Havsa'da tutuklanarak Eğridere'ye gönderildi. Başlangıçta gelişen olaylardan haberi olmayan, sonradan İstanbul bostancıbaşısının gizlice gönderdiği raporla durumu öğrenen II. Mustafa İstanbul'dan gelen heyetin tutuklanmasına çok kızdı. Bu yüzden vezîriâzamı azarlayınca Râmi Mehmed Paşa padişaha, şeyhülislâmın emrinden çıkmamasını tavsiye ettiğini hatırlattı. II. Mustafa, bir yandan azlettiği Feyzullah Efendi ve oğullarını Varna üzerinden Erzurum'a göndermeye çalışırken bir yandan da İstanbul'daki muhalifleriyle uzlaşma yollarını aramaya başladı. Fakat isyan kontrol edilemez bir hale gelmiş, hatta Râmi Mehmed Paşa bile zor duruma düşmüştü. Gönderdikleri heyetin yakalanması, isyancıların yeni hedefini saltanat makamına yöneltti. Zira II. Mustafa'nın mâzul şeyhülislâma gönül alıcı bir hatt-ı hümayun göndermesi bu azlin görünüşte olduğu kanaatini veriyordu.

Yenicheri, cebeci, topçu, bostancı ve çeşitli esnaf gruplarından oluşan 60.000